

DR. KÁDÁR ANNAMÁRIA

Egy tökéletes nap

– Van egy ötletem! – kiáltotta lelkesen Lilla. Szervezzünk Tündérbogyónak egy tökéletes napot, annak a tiszteletére, hogy itt van velünk, és itt is marad! – mondta eltökélten.

Lilla titokzatosan Attila felé fordult, és ragyogó arccal fülébe súgta:

– Gyere, szervezzünk Bogyesznek meglepetést!

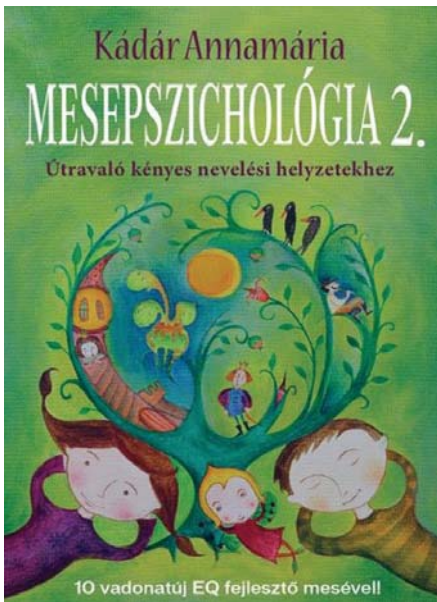
Tündérbogyó még az igazak álmát aludta, bár már hasára süttött a nap, így semmit sem hallott a szervezkedésből, de a nagy zakatolásra csak felébredt. Megkocogtatta szempilláit, és nyújtózkodott egyet. Imádok sokáig aludni – mondta – szeretnék még egy kicsit lustálkodni. Az arca gyűrött volt, rajta a párna nyomával, nagyon aranyosan nézett ki így, álomszuszekőn.

– Mi ez a fülsiketítő zaj? Kérlek, ne kiabálj olyan hangosan, beszakad a dobhártyám! – mondta egy kicsit zsémbesen, majd jóízűen visszaszenderedett.

– Még a tündérek is lehetnek zsémbesek? Megáll az eszem! – mondta egy kicsit gúnyosan Attila. Hagyjuk aludni a kisasszonyt. A tündérkisasszonyt – mondta, azaz mondta volna, mert Lilla rátapasztotta a kezét a szájára. Hallgass, mert lebukunk, a meglepetés az legyen meglepetés – jelentette ki határozottan. Másként semmi értelme, ha megtudja.

– Jól van, mondta Attila, és kiment a konyhába gondolkodni. Oda, ahova el szokott vonulni, amikor valami nagyot akar alkotni. A múltkor a család egy Fred Astaire-es filmet nézett, amelyben szteppeltek, és egyszer csak nagy zajra lettek figyelmesek. Attila kint a konyhában gyakorolt, csűrte-csavarta a lábait, de csak egy nagy dörmögés lett belőle. Ezen hónapokig nevetett együtt az egész család. Attila is, de közben mindig elpirult, mert szégyellte magát.

– Van egy ötletem – csörtetett be kíváncsítva Attila, majd lelassított, és grimaszolva, lábujjhegyen ment tovább, hogy Tündérbogyó nyugodtan

lustálkodhasson. Szervezzünk neki egy meglepetés bulit! Én összeszerelem hozzá a fényeket, tudod, mint a múltkor.

– Attila, inkább ne! Tudod, a múltkor is tele volt dróttal a lakás, alig tudtunk átlépni rajta, és apuka haragudott, hogy már megint nem kötötted jól össze a drótszálakat. Meg az a fülsüketítő zaj, mivel a mentőautód szirénáját is rákötötted a drótok végére! Még a szőnyegek is felpúposodtak! Emlékszel, azt mondta neked apa, hogy ez veszélyes dolog, a medve nem játék, és az áram sem. Nem tudom, hogy örülne-e ennek az ötletnek, mert amúgy sem szereti, hogy mindig minden játékodat szétszereled.

– Te beszélsz? A múltkor a te ötleted volt, hogy húzzunk fel a kezünkre egy fekete kesztyűt, bújjunk el az ajtó mögé, és amikor anyuka hazajön, nyújsuk ki a kesztyűs kezünket az ajtó mögül, hogy meglepődjön. Ez rettentően rosszul sült el. Anyuka is azt mondta, hogy nagyon nem volt vicces, mert irtózatosan megijedt, és még utána is sokat emlegette, hogy mit ki nem találunk. Te voltál az ötletgazda, Lilla!

– Te meg azt találtad ki, hogy játszunk királyosat. Akkor vágtam fel a paplanhuzatot darabokra, hogy királynői palástom legyen, meg egy szép szoknyát is készítettem belőle. Nem is értettem, hogy ezt anya miért nem értékelte annyira. Pedig olyan jól állt rajtam! – morfondírozott Lilla.

– A lapos süteményed sem lett valami finom – tette hozzá gúnyosan Attila. Olyan lett, mint egy palacsinta, nem nőtt fel. Képviselőfánkot akartál sütni, meglepetésként. Nem elég, hogy az egész konyha fejreállt, szétfolyt a tepsiben a tészta – kuncogott pajkosan.

– Hát igen, kicsit lapos lett, bocsi. Miért, te tudsz jobbat sütni? Arra gondoltam, hogy az a kis sütőpor nem oszt, nem szoroz, anélkül is finom lesz. Sehol sem találtam, nem tudtam, hogy anya hol tartja. Veled nem is szervezek többet semmit, mert mindig csak bosszantasz! – puffogott és füstölgött magában Lilla. Majd megcsinálom egyedül, és kész! Veled soha nem lehet zöldágra vergődni!

Attila hümmögött, aztán azt gondolta, hogy persze, a nagyokos majd megszervezi egyedül. Pont úgy, mint a süteményt. Ehetetlen volt. Megnézem én, hogy az milyen meglepetés lesz!

Egy kis szöszmötölés után azonban egy nagyot kurjantott örömeiben, és beharant Lillához:

– Megvan, megvan, kitaláltam! Vigyük el Tündérbogyót horgászni. Apuka azt mondja, az a tökéletes nap, amikor horgászhat. Felveszi a nagy, nyakig érő csizmáját, beáll a vízbe, és ott álldogál napestig. És ebben az az érdekes, hogy akkor is boldog, ha nem fogott semmit. Lehet, hogy ez Tündérbogyónak is beválik.

– De Attila, nem látod, hogy szemerkél az eső? Ez füstbement teru, valami más ötlettel állj elő. Gondolkodjunk egy kicsit együtt! – válaszolta Lilla.

– Anyukának pedig az a tökéletes nap, amikor apuka segít neki a bevásárlásban, főzésben, porszívózásban. Igaz, hogy csak hétvégén, és kizárólag akkor,

amikor nem horgászik, de olyankor apuka mindig fütyörészik a konyhában, és anya azt mondja, hogy olyan boldog vagyok, hogy madarat lehetne fogatni velem. Szerinted akkor segítsünk neki valamiben? – kérdezte Lilla.

– Hát, nem tudom... – mondta kételkedve Attila. Nekem például az a tökéletes nap, ha ajándékot kapok, meglepetést, sok-sok meglepetést. Tudod, mint karácsonykor, amikor alig bírom kivárni, hogy mikor jön el a nagy nap. Olyankor annyira izgatott vagyok, hogy el sem tudom mondani. Ott a sok becsomagolt ajándék, a sok meglepetés. Szerintem vegyünk neki valamit, vagy készítsünk neki ajándékot.

– Én már semmit sem értek. Nagytatának szerintem akkor van a legtökéletesebb napja, ha megdicsérik, hogy milyen ügyes. Mama ritkán dicséri meg, mert mindig elkölt minden pénzt, amikor elmegy vásárolni. De olyankor, amikor véletlenül nem költi el, akkor megkérdezi nagymamától: ügyes voltam, anyu?

Lilla olyan tökéletesen utánozta nagytata hangját, hogy mindketten a hasukat fogták a nevetéstől.

– És azt is szereti, ha megdicsérik az unokáit, hogy milyen ügyesek. Főleg az egyetlen lányunokáját! – kuncogott Lilla.

– Csenge egyszer azt mondta nekem, hogy neki az a legtökéletesebb nap, amikor megölelgetik, megpuszilgatják, megsimogatják a haját. Próbáljuk ki! Szervezzünk Tündérbogyónak egy csiklandozós, hancúrozós partit! – ragyogott fel Attila arca.

– Szerintem inkább kérdezzük meg őt, hogy minek örülne a legjobban. Láttod, például te imádod a meggylevest, én pedig ki nem állhatom. Szerintem nem mindenki örül ugyanannak a dolognak, és van olyan is, hogy te valami olyannak örülsz, amiről a másik el sem tudja képzelni, hogy még ennek is örülni lehet.

Eközben felébredt Tündérbogyó. Nyújtózkodott egyet, és teljesen olyan volt, mintha nem is lenne álmos, de azért még mocomogva visszafészkelte magát a puha, napraforgómintás ágyneműbe.

– Érzem a gőzölgő leves illatát. Csak nem délig aludtam? – kérdezte csodálkozva.

– Hasadra süit a nap, Bogyesz – kedveskedett Attila. Figyelj, van egy kérdés, neked mi lenne a tökéletes nap? Minek örülnél a legjobban? Nem akarunk neked semmit szervezni, csak úgy kérdezzük. Érdeklődünk. Vedd úgy, hogy ez egy közvélemény-kutatás – fontoskodott Attila.

– Nekem a pizsamanap a legtökéletesebb nap – válaszolta Tündérbogyó.

– Micsiri? – csodálkozott Attila, ahogy apuka szokta kérdezni.

– Az meg milyen? – kíváncsiskodtak a testvérek.

– Azon a napon csupa olyasmit csinálsz, amit szeretnél. Ha aludni van kedved, alszol. Ha szalámis kenyeret ennél, azt eszel. Ha pocsolózni van hangulatod, felveszed a gumicsizmát, viszed az esernyőt, és ugrálsz a pocsolóházban.

Ha formafelhőt szeretnél nézegetni, akkor nézegeted a felhőket. Ha sárkányt szeretnél eregetni, akkor azt tesszed. Ha fejre akarsz állni, akkor meg azt – válasszolta hamiskásan Tündérbogyó.

– Értem. Ebben az a lényeg, hogy a pizsamanapon olyasmiket teszel, amire máskor nincs idő, vagy amihez nagy kedved szottyán asznap – fontoskodott Attila.

– Pontosan. Ma is pizsamanapot tartok, nem látszik? – kérdezte Tündérbogyó, és nevetve a lila pöttyös pizsamájára mutatott. A lényeg az, hogy ne sies-sünk. Ahogy hétvégén anyukádék is kortyonként isszák a kávé, és beszélgetnek közben. Nem hörpintik fel az egész csészével egyszerre.

– Rendben. Akkor tartsunk pizsamanapot! A tiszteletedre szervezünk egyet. És tudod mit, nem fogunk semmit csinálni. Csak itt üldögélünk, heverésünk, beszélgetünk. Piknikezünk az ágyban.

– De jó! – mondta Tündérbogyó. Ez igen, milyen jó, hogy nekem is lehet egy tökéletes napom! Már olyan régóta vágytam rá! Ezt úgy hívják, hogy édes semmittevés.

– Na látod, Tündérbogyó, ezért jó, ha nálunk laksz, mert ilyenben is részed lehet. Sőt, még desszertet is kapsz, dinnyét. Mert csak akkor tökéletes egy nap, ha van benne dinnye – mondta komolyan Attila, és még mielőtt Lilla megszólalhatott volna, hozzátette: és fagyit. Tudniillik Lilla imádja a fagyit. Mint Gombóc Artúr a csokit: a kicsi fagyit, a nagy fagyit, a tölcserés fagyit, a poharas fagyit, a kinyomós fagyit, a becsomagolt fagyit és a kicsomagolt fagyit, a meleg fagyit, a hideg fagyit, a langyos fagyit, az egygombócos fagyit és a kétgombócosat és a háromgombócosat is, a csokis fagyit, a vaníliás fagyit, a pistáciás fagyit, a mogyorós fagyit, a málnafagyit, az eperfagyit, a sárgadinnyés fagyit és még a levendulás fagyit is, de azt csak azért, mert lila. Attila meg a dinnyét, mindig morog közben, amikor eszi. Akkor szokott morogni, amikor ízlik neki valami. És van egy érdekes szokása, levágja a dinnyecikk tetejét, megeszi a közepét, és a végére hagyja az édes részt. Nagyon cseles.

Tündérbogyó, Lilla meg Attila egész nap heverészték, játszottak, nevettek, meséltek, piknikeztek. Az egészben az volt a legjobb, hogy anyáéknak is megtetszett az ötlet, és a végén ők is csatlakoztak. Nagyon hancúroztak, mindenki remekül érezte magát. Este lekapcsolták a villanyt, meggyújtották a petróleumlámpát, és úgy olvastak mesét. Még diafilmet is vetítettek, nem is egyet, hanem kettőt. Milyen jó lenne, ha gyakrabban tartanánk pizsamanapot! A helyett, hogy olyan sokat lótnak-futnak, szaladnak, sietnek, jönnek-mennek össze-vissza, és semmire sincs idejük.

– Ez egy tökéletes, igazi pizsamanap volt! – mondta este Tündérbogyó, és boldog volt, mert ő egész nap le sem vetette a lila pöttyös pizsamáját. Egy kicsit fagyis lett, de nem baj. Majd kijön a nagymosásban – gondolta, és mosolyogva ismét álomba szenderült.